

ΙΩΝΑΣ

1

2

3

4

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΚΑΙ έγινε λόγος τού Κυρίου στον Ιωνά, τον γιο τού Αμαθί, λέγοντας:

² Σήκω, πήγαινε στη Νινευή, τη μεγάλη πόλη, και κήρυξε εναντίον της· επειδή, η ασέβειά τους ανέβηκε μπροστά μου.

³ Και ο Ιωνάς σηκώθηκε για να φύγει από το πρόσωπο του Κυρίου, προς τη Θαρσείς, και κατέβηκε στην Ιόππη· και βρήκε ένα πλοίο, που πήγαινε στη Θαρσείς, και έδωσε τον ναύλο του, κι ανέβηκε σ' αυτό, για να πάει μαζί τους στη Θαρσείς, για να φύγει από το πρόσωπο του Κυρίου.

⁴ Ο Κύριος, όμως, σήκωσε δυνατόν άνεμο επάνω στη θάλασσα, και έγινε μεγάλη φουρτούνα μέσα στη θάλασσα, και το πλοίο κινδύνευε να συντριφτεί.

⁵ Και οι ναύτες φοβήθηκαν, και αναβόησαν κάθε ένας στον θεό του, και πέταξαν μέσα στη θάλασσα τα σκεύη που ήσαν στο πλοίο, για να ελαφρωθεί απ' αυτά· ο Ιωνάς, όμως, κατέβηκε στο κοίλωμα του πλοίου, και πλάγιασε, και κοιμόταν βαθιά.

⁶ Και ο πλοίαρχος πλησίασε σ' αυτόν, και του είπε: Τι κοιμάσαι, εσύ; Σήκω, επικαλέσου τον Θεό σου, ίσως μας θυμηθεί ο Θεός, και δεν χαθούμε.

⁷ Και είπαν κάθε ένας στον διπλανό του: Ελάτε να ρίξουμε κλήρους, για να γνωρίσουμε εξαιτίας τίνος ήρθε αυτό το κακό επάνω μας. Και έρριξαν κλήρους, και ο κλήρος έπεσε στον Ιωνά.

⁸ Τότε, του είπαν: Πες μας, τώρα, εξαιτίας τίνος πράγματος ήρθε αυτό το κακό επάνω μας; Τι είναι το έργο σου; Από πού έρχεσαι; Ποιος είναι ο τόπος σου; Και από ποιον λαό είσαι;

⁹ Και εκείνος τούς είπε: Εγώ είμαι Εβραίος· και σέβομαι τον Κύριο τον Θεό τού ουρανού, που δημιούργησε τη θάλασσα και την ξηρά.

¹⁰ Τότε, οι άνθρωποι φοβήθηκαν με μεγάλο φόβο, και του είπαν: Τι είναι αυτό που έκανες; Επειδή, οι άνθρωποι γνώρισαν, ότι έφευγε από το πρόσωπο του Κυρίου, δεδομένου ότι, τους το είχε αναγγείλει.

¹¹ Και του είπαν: Τι να σε κάνουμε, ώστε να ησυχάσει η θάλασσα μαζί μας; Επειδή, η θάλασσα κλυδωνιζόταν όλο και περισσότερο.

¹² Και τους είπε: Σηκώστε με, και ρίξτε με μέσα στη θάλασσα, και η θάλασσα θα ησυχάσει μαζί σας· επειδή, εγώ γνωρίζω ότι εξαιτίας μου έγινε αυτή η μεγάλη φουρτούνα επάνω σας.

¹³ Οι άνθρωποι, όμως, κωπηλατούσαν δυνατά για να επιστρέψουν στην ξηρά, αλλά δεν μπορούσαν· επειδή, η θάλασσα κλυδωνιζόταν όλο και περισσότερο εναντίον τους.

¹⁴ Γι' αυτό, αναβόησαν στον Κύριο, και είπαν: Παρακαλούμε, Κύριε, παρακαλούμε, ας μη χαθούμε για τη ζωή αυτού τού ανθρώπου, και μη επιβάλεις επάνω μας αθώο αίμα· επειδή, εσύ, Κύριε, έκανες όπως ήθελες.

¹⁵ Και σήκωσαν τον Ιωνά, και τον έρριξαν μέσα στη θάλασσα· και η θάλασσα στάθηκε από τον θυμό της.

¹⁶ Τότε, οι άνθρωποι φοβήθηκαν με μεγάλον φόβο, και πρόσφεραν θυσία στον Κύριο, και έκαναν ευχές.

¹⁷ (2:1) ΚΑΙ ο Κύριος διέταξε ένα μεγάλο κήτος να καταπιεί τον Ιωνά. Και ο Ιωνάς ήταν στην κοιλιά τού κήτους τρεις ημέρες και τρεις νύχτες.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 2

(2:2)

Και ο Ιωνάς προσευχήθηκε στον Κύριο τον Θεό του από την κοιλιά τού κήτους,

² (2:3) και είπε: Μέσα στη θλίψη μου βόησα στον Κύριο, και με εισάκουσε· από την κοιλιά τού άδη βόησα, και άκουσες τη φωνή μου.

³ (2:4) Επειδή, με έρριξες στα βάθη, στην καρδιά τής θάλασσας, και ρεύματα με περικύκλωσαν· όλες οι τρικυμίες σου και τα κύματά σου πέρασαν από πάνω μου.

⁴ (2:5) Κι εγώ είπα: Απορρίφθηκα μπροστά από τα μάτια σου· όμως, θα επιβλέψω ξανά στον άγιο ναό σου.

⁵ (2:6) Τα νερά με περικύκλωσαν μέχρι την ψυχή, η άβυσσος με έκλεισε ολόγυρα, τα φύκια τυλίχθηκαν γύρω από το κεφάλι μου.

⁶ (2:7) Κατέβηκα στα τελευταία μέρη των βουνών· οι μοχλοί τής γης είναι για πάντα από πάνω μου· αλλ' η ζωή μου ανέβηκε από τη φθορά, Κύριε Θεέ μου.

⁷ (2:8) Ενώ η ψυχή λιποθυμούσε μέσα μου, θυμήθηκα τον Κύριο· και η προσευχή μου πέρασε μέσα προς εσένα, στον ναό σου τον άγιο.

⁸ (2:9) Αυτοί που τηρούν τις ματαιότητες του ψέματος, εγκαταλείπουν το έλεός τους.

⁹ (2:10) Εγώ, όμως, θα θυσιάσω σε σένα με φωνή αίνεσης· θα αποδώσω όσα ευχήθηκα· η σωτηρία προέρχεται από τον Κύριο.

¹⁰ (2:11) Και ο Κύριος πρόσταξε το κήτος, και ξέρασε τον Ιωνά επάνω στην ξηρά.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 3

ΚΑΙ έγινε λόγος τού Κυρίου στον Ιωνά για δεύτερη φορά, λέγοντας:

² Σήκω, πήγαινε στη Νινευή, τη μεγάλη πόλη, και κήρυξε σ' αυτή το κήρυγμα, που εγώ μιλάω σε σένα.

³ Και ο Ιωνάς σηκώθηκε, και πήγε στη Νινευή, σύμφωνα με τον λόγο τού Κυρίου. Η Νινευή ήταν μια υπερβολικά μεγάλη πόλη, έκτασης δρόμου τριών ημερών.

⁴ Και ο Ιωνάς άρχισε να περνάει μέσα από την πόλη δρόμον μιας ημέρας, και κήρυξε, και είπε: Ακόμα 40 ημέρες, και η Νινευή θα καταστραφεί.

⁵ Και οι άνδρες τής Νινευή πίστεψαν στον Θεό, και κήρυξαν νηστεία, και ντύθηκαν σάκους, από τον πιο μεγάλο ανάμεσά τους μέχρι τον πιο μικρό απ' αυτούς·

⁶ επειδή, ο λόγος είχε φτάσει στον βασιλιά τής Νινευή, και σηκώθηκε από τον θρόνο του, και έβγαλε από πάνω του τη στολή του, και σκεπάστηκε με σάκο, και κάθησε επάνω σε στάχτη.

⁷ Και διακηρύχθηκε και γνωστοποιήθηκε στη Νινευή, με ψήφισμα του βασιλιά και των μεγιστάνων του, και ειπώθηκε: Οι άνθρωποι και τα κτήνη, τα βόδια και τα πρόβατα, να μη γευτούν τίποτε· ούτε να βοσκήσουν ούτε να πιουν νερό·

⁸ αλλά, άνθρωπος και κτήνος να σκεπαστούν με σάκους, και να φωνάξουν στον Θεό

δυνατά· και ας επιστρέψουν κάθε ένας από τον πονηρό του δρόμο, και από την αδικία που είναι στα χέρια τους.

⁹ Ποιος ξέρει αν ο Θεός επιστρέψει και μεταμεληθεί, και επιστρέψει από την οργή τού θυμού του, και δεν χαθούμε;

¹⁰ Και ο Θεός είδε τα έργα τους, ότι απέστρεψαν από τον πονηρό τους δρόμο· και ο Θεός μεταμελήθηκε για το κακό, που είχε πει να κάνει σ' αυτούς· και δεν το έκανε.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 4

Και ο Ιωνάς λυπήθηκε με μεγάλη λύπη, και αγανάκτησε.

² Και προσευχήθηκε στον Κύριο, και είπε: Ω, Κύριε, αυτός δεν ήταν ο λόγος μου, ενώ ήμουν ακόμα στην πατρίδα μου; Γι' αυτό, πρόλαβα να φύγω στη Θαρσείς· επειδή, γνώριζα ότι εσύ είσαι Θεός ελεήμονας και οικτίρμονας, μακρόθυμος και πολυέλεος, και μετανοείς για το κακό.

³ Και, τώρα, Κύριε, πάρε, σε παρακαλώ, από μένα την ψυχή μου· επειδή, είναι καλύτερο σε μένα να πεθάνω, παρά να ζω.

⁴ Και ο Κύριος είπε: Είναι καλό να αγανακτείς;

⁵ Και ο Ιωνάς βγήκε από την πόλη, και κάθησε προς το ανατολικό μέρος τής πόλης, και εκεί έκανε για τον εαυτό του μια καλύβα, και καθόταν κάτω από τη σκιά της, μέχρις ότου δει τι επρόκειτο να γίνει στην πόλη.

⁶ Και ο Κύριος ο Θεός διέταξε μια κολοκυθιά, και έκανε να ανέβει επάνω από τον Ιωνά, για να είναι σκιά επάνω από το κεφάλι του, για να τον ανακουφίσει από τη θλίψη του. Και ο Ιωνάς χάρηκε για την κολοκυθιά με μεγάλη χαρά.

⁷ Και ο Θεός διέταξε ένα σκουλήκι, όταν χάραξε η αυγή τής επόμενης ημέρας· και χτύπησε την κολοκυθιά, και ξεράθηκε.

⁸ Και καθώς ανέτειλε ο ήλιος, διέταξε ο Θεός έναν καυστικό ανατολικό άνεμο· και ο ήλιος χτύπησε το κεφάλι τού Ιωνά, ώστε λιγοψύχησε· και ζήτησε μέσα στην ψυχή του να πεθάνει· και είπε: Είναι καλύτερο σε μένα να πεθάνω, παρά να ζω.

⁹ Και ο Θεός είπε στον Ιωνά: Είναι καλό να αγανακτείς για την κολοκυθιά; Και είπε: Είναι καλό να αγανακτώ μέχρι θανάτου.

¹⁰ Και ο Κύριος είπε: Εσύ λυπήθηκες για την κολοκυθιά, για την οποία δεν κοπιάσες, αλλ' ούτε την έκανες να αυξηθεί, η οποία γεννήθηκε μέσα σε μια νύχτα, και μέσα σε μια νύχτα χάθηκε.

¹¹ Κι εγώ δεν έπρεπε να λυπηθώ για τη Νινευή, τη μεγάλη πόλη, στην οποία υπάρχουν περισσότερες από 12 μυριάδες ανθρώπων, που δεν διακρίνουν το δεξί τους από το αριστερό τους χέρι, και πολλά κτήνη;

For other languages please go to www.wordproject.org